

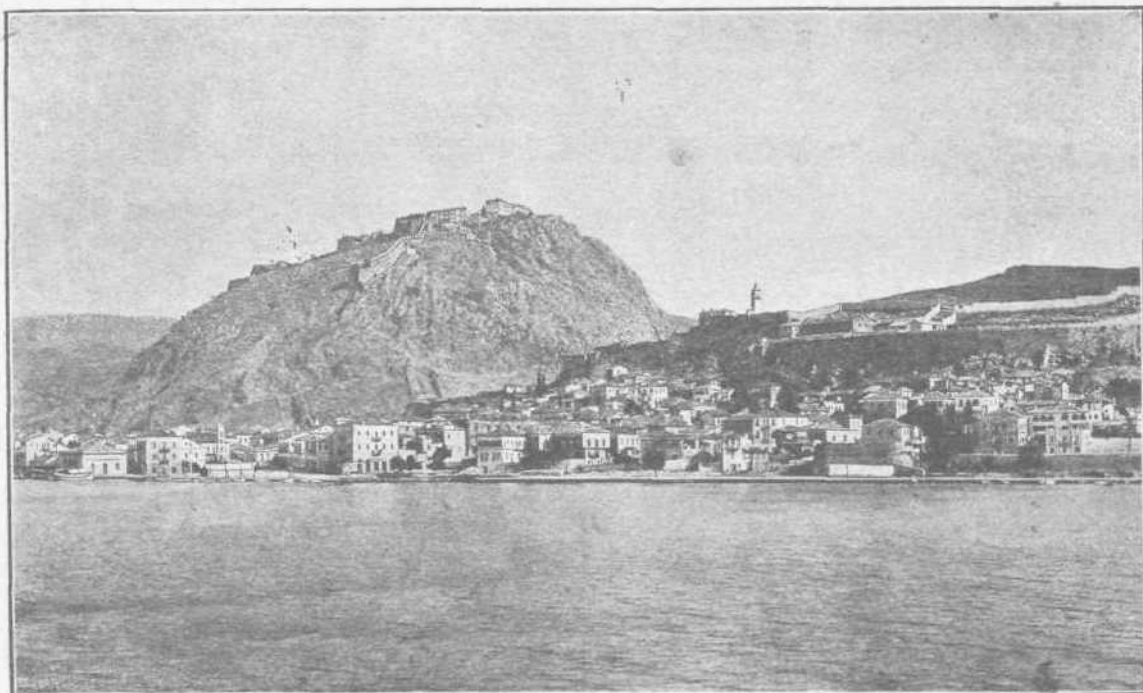

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1895

4

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΑΙ ΒΟΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΗΔΙΟΥ.—ΤΟ ΝΑΥΠΛΙΟΝ

Η ΦΕΡΕΝΙΚΗ ΚΑΙ Η ΚΛΕΦΤΟΠΟΥΛΑ

(Ἡ Φερενίκη καὶ ἡ Κλεφτοπούλα εἶνε ἐν ἐκ τῶν κοραίων ἐπεισοδίων ἐκ τῶν περὶ Ὀλυμπίας καὶ Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων διαλέξεων τοῦ καθηγητοῦ κ. Σπ. Λάμπρου, εὐαρεστηθέντος ν' ἀποστείλῃ ἡμῖν αὐτὸ πρὸς δημοσίευσιν, τῇ ἀδείᾳ καὶ τοῦ κ. Μπέκ, ὅστις μετ' οὐ πολὺ ἐκδίδει λαμπρὸν καὶ περίτεχνον Ὀλυμπιακὸν λεύκωμα, οὗ τὸ καίμενον ἐγγράφη παρὰ τῶν κ.κ. Σ. Λάμπρου, Ν. Πολίτου καὶ Κ. Χρηστομάνου μετὰ προλόγου τοῦ κ. Φιλήμονος.)

Ἡ ὁρὰ ἡ παρὰ τὸν ἵσκιον, ὅτι πλὴν τῶν ἑλλήνων δὲν ἐπέτρεπετο ἡ θέα τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων εἰς τὰς ἐγγύμους γυναῖκας. Μία μόνον γυνὴ ἐξῆρχετο, ἡ ἱέρεια τῆς Δήμητρος Χαμὼννη, ἥτις εἶχε καὶ ἰδίαν εὐπρεπῆ θέσιν ἐν τῷ Σταδίῳ, βωμὸν λίθου λευκοῦ ἀπαντικρὺ τῶν Ἑλλανοδικῶν. «Νόμος δὲ τῶν Ἡλείων ὥριζεν, ὅτι αἱ γυναῖκες ὅσαι, καθ' ἃς ἡμέρας ἐτελούντο εἰ ἀγῶνες, διέβαινον παρὰ τ' ἀπηγορευμένα τὸν Ἀλφειὸν ἐπρεπε νὰ κρημνίζωνται ἀπὸ τοῦ ἀποτόμου ὄρους Τυπαίου, κειμένου πέραν τοῦ ποταμοῦ. Ἀλλ' οὐδεμία

γυνὴ παρέβη τὴν ἀπαγόρευσιν πλὴν μιᾶς μόνης. Φερενίκη ἡ θυγάτηρ τοῦ Ροδίου Διαγόρου, περιωνύμου νικητοῦ ἐν πλείστοις ὅσοις ἐλληνικαῖς ἀγῶσι καὶ ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς Ὀλυμπίοις, ὅστις δικαίως ἔτυχε τῆς τιμῆς νὰ ἐξιμνηθῇ ὑπὸ τοῦ Πινδαροῦ, χαίρουσα εἶδε τὸν νεαρὸν υἱὸν παρὰ σκευασθέντα ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ διαγωνισθῇ πρὸς ἄλλους παῖδας ἐν τῇ πυγμῇ. Ἀλλ' ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ μητρικὴ αὐτῆς σφοδρὴ δὲν ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὴν νὰ εὐχρηθῇ μόνον εἰς τὸν υἱὸν νίκας ὁμοίας πρὸς τὰς τοῦ πάππου

καὶ ἀποστείλῃ αὐτὸν ἀπεξενωμένον τῆς ἐκ τοῦ πλησίον μητρικῆς ἐνθαρρύνσεως εἰς τὴν γῆν τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς νίκης. Συνώδευσε τὸν υἱόν, διέβη συγκινημένη τὸν Ἀλφειόν, εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ Στάδιον, συμπάρεστη εἰς τὴν νίκην, ἐνδεσμένη ἀνδρικήν στολήν γυμναστῶ. Ἀλλ' ὅτε, νικήσαντες τοῦ Παισιρόδου, ὁ νομιζόμενος διδάσκαλος ἐσπείσε ν' ἀσπασθῇ αὐτόν, ἐκ τῆς σπουδῆς ἐγμυνώθη καὶ ἐπροδόθη, ἡ μήτηρ, ἡ γυνὴ ἡ παραδόξα τοὺς κειμένους νόμους.

Καὶ ὥρισαν μὲν ἔκτοτε οἱ Ἥλαιοι πρὸς ἀποφυγὴν ἀναλόγων παρανομιῶν ἐν τῷ μέλλοντι, ὅτι τὸ ἐξῆς καὶ οἱ γυμνασταὶ ὄφειλον νὰ συμπαρίστανται γυμνοὶ εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ, τιμώντες τὸν οἶκον τῆς φιλοστόργου μητρὸς, ἥτις εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ τοῦ υἱοῦ Ὀλυμπιακὰς νίκας, ἀφῆκον αὐτὴν ἀτιμώρητον.

Τὸ ἐπεισόδιον δὲ τοῦτο τῆς Φερενίκης ἐνθυμίζει ἡμῖν καὶ ἀκουσίως τὸ ἐξῆς δημῶδες νέον Ἑλληνικὸν ᾄσμα.

Ποὺς εἶδε ἑφάρ' ἐξ βουνῶ
κ' ἐλάφι σὲ λιμάνι,
Ποὺς εἶδε τέτοια λιγερῇ,
τέτοια παρῶρα κόρη,
νὰ προπατῇ, νὰ γράφεται
δώδεκα χρόνους κλέφτης;
Κατέρως δὲρ τὴν γρώρισε
πῶς ἦτανε κοράσι.

Καὶ μιὰν αὐγὴ καὶ μιὰ Λαμπρή,
μιὰ πλοῖον ἡμέρα
βῆχαν νὰ παίξουν τὰ σπαθιά,
νὰ ρίξουν τὸ λιθάρι,
κ' ἀπὸ τὸ πείσμα τὸ πολὺ
κ' ἀπὸ τὴν λεβεντιά της
ἐκόπη τάσημόκομπ.

κ' ἐφάρη τὸ κορμὶ της.
Κι' ἄλλοι τὸ λέρε μάλαιμ,
κι' ἄλλοι τὸ λερ ἀσῆμ'
μ' ἄνα μικρὸ κλεφτόπουλο
ἐκεῖνο τὴν γρώριζε.

«Μ' ἀπὸ δὲρ εἶρε μάλαιμμα,
ἐκεῖ δὲρ εἶν' ἀσῆμ,
μὲν' εἶν' τῆς κόρης τὸ κορμὶ
'ποῦ λάμπει σὰν τὸν ἥλιον».
Κι' ὅχ' τὰ μαλλιά τὸν ἔλαισε
καὶ χάμου τότε ρίχνει,
καὶ τὸ σπαθὶ τῆς ἔβγαλε
καὶ τὸν βαρεῖ στὴν πλάτη.

Καὶ κείνος ἀνέστειλε
μὲν' ἀπὸ τὴν καρδιά του
»Πατέρας μου νὰ τῶξε
κ' ἡ μαῖρη μου ἡ μαρούλια».

— »Γιὰ πῆς μου ποῦν ἡ μάνα σου,
γιὰ πῆς μου τὸν πατέρα».
— »Ἡ μάνα μ' ὅχ' τὰ Γιάννινα
κ' ὁ κύριος μ' ὅχ' τὴν Ἀρτα
κ' ἔχω μιὰν ἀδερφή μικρή,
παράμορφη 'ς τὸν κόσμο».
Ἐν τὰκουσε, ταραχτήκε
ἡ λιγερὴ ἡ κόρη

κ' ἀπὸ τῆ γῆ τὸν σήκωσε,
ἔστην πλάτη της τὸν ρίχνει,
καὶ ὅσον γιὰ τὸν πῆγαινε
γιὰ νὰ τὸν γιὰτρήν.
«Γιατρὲ ποῦ γιάτρεψες πολλοὺς
νεκροὺς κ' ἀποθαμένους,
γιάτρεψ' τὸν ἀδερφοῦλη μου,
τὰ μᾶτια καὶ τὸ γῶς μου,
'ποῦ γῶ γι' αὐτὸν ἔκαμα
δώδεκα χρόνους κλέφτης».
— «Στοῦ Χάρου τῆς λαθωματοῦς

βοτάνι δὲ χωράει».
Κι' εὐθὺς τὸν λόγον 'ποῦ ὥσας,
ἡ μαῖρη ἀναστενάζει
καὶ τὴν πιστόλα ἔβγαλε
κ' ἀπάνω της ἀδειάζει.

Ἡ νεὰρ κόρη τοῦ ὠραίου κλεφτικοῦ τραχυοῦ κατὰ τὰς πολυωδύνας ἡμέρας τοῦ ἔθνους δώδεκα ὅλους χρόνους διαλανθάνει τοὺς κλέφτας, μετ' ὧν συναγωνίζεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος καὶ συζῇ ἐπὶ τῶν ὁρίων μετρημένη εἰς κλεφτοπούλαν. Ἀλλ' ἔρχεται ἡμέρα, καὶ ἦν

βῆχαν νὰ παίξουν τὰ σπαθιά,
νὰ ρίξουν τὸ λιθάρι.

Ἐκ τοῦ πολλοῦ πεισματος ἀπολύεται τὸ ἔνδυμα τῆς κλεφτοπούλας καὶ προδίδεται τὸ γένος αὐτῆς ὑπὸ νεαροῦ κλέφτου. Ἡ κλεφτοπούλα ἐσφομῇ κατ' αὐτοῦ καὶ πληγώνει τὸν καταδόστην διὰ τοῦ ξίφους. Ἀλλ' ἐκ τῶν θρήνων τοῦ τραυματίου, ἐξομολογουμένου ἐν μέσῳ στεναγμῶν τὴν πατρίδα τῶν γονέων καὶ τὴν ὑπαρξὴν ὠραίας ἀδελφῆς, ἀναγνωρίζεται ὡς ἀδελφὸς τῆς τραώσσης. Εἰς μάτην κοιμίζει τότε ἡ κλεφτοπούλα ἐπὶ τῶν ἰδίων ὤμων τὸν τετραμένον ἀδελφόν εἰς τὸν ἱατρὸν.

Στοῦ Χάρου τῆς λαθωματοῦς
βοτάνι δὲ χωράει.

Ἡ κἄθαρσις τοῦ ὁρμητικοῦ ἐπέρχεται διὰ τῆς αὐτοκτονίας τῆς ἐνθάγουσας κατὰ τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ ἐπενεργούσης τὸ θανάσιμον τραῦμα. Πόσον εὐτυχεῖς τῆς νέας Ἑλληνίδος ἀδελφῆς ὑπῆρξεν ἡ ἀρχαία μήτηρ Φερενίκη.

ΣΠ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Ὅταν παιδάκι στὴ γωνιά καθόμουν τὸ χειμῶνα,
Τὰ παραμύθια ζωντανὰ ποῦδιχναν τὴν εἰκόνα
Μιᾶς Μάγισσας μ' ὀλόμαυρα ματάκια καὶ μαλλιά
Ἀπάνω σ' ἀλαβάστρινι χυμένα τραχυλιά,
Μάγισσας, ὅπου ἄφηκε τὰ μυθικὰ παλάτια
Κ' ἐφαίνετο κ' ἐχάνετο στὰ παιδικὰ μου μάτια
Σὰν φάντασμα, σὰν ζωτικὸ μὲ ξένου κόσμου κάλλιν,
Μὲ φλογερὸ χαμόγελο σὲ στόμα ἀπὸ κοράλλι,
Μὲ δόντια διαμαντόπετρας, μὲ μάτια ὅλο λάβα,
Ποῦ τὴν ψυχὴ μου ἐσθρηναν δελεῖα μπροστὰ τῆς σκλάβας.

Χρόνια περᾶσανε πλάτ' στὴν ταραχὴ τοῦ κόσμου
Ἐλπίδες, πόθοι κ' ὄνειρα χαθῆκαν ἀπ' ἐμπρὸς μου,
Καὶ μοναχὰ τῆς Μάγισσας ἡ φλογερὴ μορφή
Μεσ' τὴν ψυχὴ μου ἔμενεν ἀπείραχτη κρυφή.
Καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ὄνειρό ἐτοί εἶχα γυρίσει
Τὴν μαγεμένη Ἀνατολὴ καὶ τὴν τραλλὴ τὴ Δύσι,
Μὰ μέσα στὴν μεθυστικὴ τοῦ ξένου κόσμου ζάλιν

Τῆς μυθικῆς μου μάγισσας δὲν ἔδλεπα τὰ κάλλιν,
Καὶ στῶν ὁνείρων τὴν γλυκεῖα κάποτε φρεναπάτη
Τὴν ἐπλάττει μονάχος μου φῶς καὶ ζωὴ γεμάτη.

.... Μὴ νύχτα μὲς σ' ἐπλοῦσι κ' ὀλόφωτο σαλόνι.
Μιὰ νύκτα ποῦ μᾶς μέθαιαν τῆς μουσικῆς οἱ τόνοι,
Μὲ μιὰ μαῖρη φρεσιὰ, μὲ μαῖρα προσωπίδα
Τὴν μυθικὴ μου μάγισσα στὰ ξυπνιὰ τὴν εἶδα,
Μὲ μάτια ὅπου ἔχυναν φωτιά μόνον καὶ λαύρα
Ποῦ σὰν τὸν ἥλιο ἔλαμπαν κ' ἦταν σὰν νύχτα μαῖρα,
Μὲ τὰ μαλλιά σὰν σύννεφο στὸν ὦμο της χυμένα
Εἰς τὴν ψυχὴ μου ἔβγαιναν ὄνειρα περασμένα,
Φάντασμα καὶ ἀλλοῦ καὶ ὄνειρεμένο κόσμου
Ποῦ λαμπερὰ πάλιν μιὰ νυχτιά κ' ἐσθύστικε ἀπ' ἐμπρὸς μου
Κ' ἐδειξεν ὀλοζώνταν τὴν μαγικὴ εἰκόνα
Ὅπου παιδάκι στὴ γωνιά ἔδλεπα τὸν χειμῶνα.

Αὐγουστος 1895

Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΔΕΝ ΦΑΙΝΕΤΑΙ

Ἡτο ἡ ὥρα καθ' ἣν, ἀφοῦ ὠργώσα-
μεν ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ τάγματος
μεγάλῃς ἐκτάσεως ἀγρόν ὑπὸ τὸν
φλόγοντα ἥλιον, διαμετρώντας αὐτὸν ἐπὶ
τετρακῶρον καθ' ἅπασας τὰς διευθύνσεις τοῦ
ἐκτελούμενου τακτικῆς γυμνασίας λόγου, εἰμένα
ἐλευθεροὶ ν' ἀναπαυθῶμεν μερικὰς ὥρας.
Ἐκ τοῦ μικροῦ στρατώσεως μὲ τὴν πολυρ-
μὴν καὶ τερατίαν ἐπιδηλητικότητος κα-
ρουάν, διηυθύνθη πρὸς τὴν εὐρύχωρον ἡλιο-
λουσμένην πλατείαν τῆς πόλεως γὰρ νὰ
πάρω τὸ ὄψος μου εἰς ἓνα τῶν κατὰ γραμ-
μὴν παρατεταγμένων καφενείων, ἅτινα
ἐξέτεινον ἐπὶ τοῦ εὐρέως λιθοστρώτους τις
καρέκλες των. Ἐκάθησα καὶ σπογγίζων
τὸν ἀκράτητον ἰδρώτα ποῦ μ' ἐπνιγε, ἤρχι-
σα νὰ ρουφῶ μακρῶς τὸ γαλακτωδὲς οἶ-
νόπνευμα. Ἡ ζωὴ ὀλόγυρά μου ἡ αὐτὴ
πάντοτε. Οἱ χωρικοὶ ἐπηγινώσκοντο συ-
ζητοῦντες μὲ τοὺς δικηγόρους των, τοὺς
δανειστάς των, τοὺς ἀφέντας των. Διαφο-
ροὶ ὅμιλοι νεαρῶν φοιτητῶν καὶ ἐπιστημό-
νων κατεγίνοντο μὲ μεγάλῃν προσοχὴν εἰς
τὴν ἐξουχίαν τῶν ἀθῆν. Ἐφημερίδων, ὁ κρο-
ταλισμὸς τοῦ ταβλίου ἀντήγει ζωηρῶς ἐν
μέσῳ τῶν κραυγῶν τῶν ὑπὸ τὸν φαιδρόν-
λιον χαρτοπαικτούντων, μεταπράττει διέ-
σχίζον τὸ πλῆθος διαλαλοῦντες τὰ ἐμπορεῦ-
ματά των, καμμιά κυρία ἰδιορρυθμοῦ ἐνδυ-
μασίας καὶ γούστου διήρχετο, οἱ ὑπηρετεῖται
τῶν παντοπωλείων καὶ τῶν καφενείων ἦν-
τλον ἐν πυκνῇ συρροῇ ὕδωρ ἀπὸ τὸ πη-
γάδι τῆς πλατείας, καὶ αἱ κασταναὶ κε-
φαλαὶ τῶν κοριτσιῶν ἐπρόβαλλον περιέρ-
γως καθὲς τόσος ἀπὸ τὰ πράσινα παραθυ-
ράκια, ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἐξώστους ἀνά-
μεσά στίς πρασιναῖς, ὅποτε ἔπαυε πρὸς
στιγμὴν τὸ γοργὸν ἄκουσμα τῶν ραπτο-
μηχανῶν των. Ἡ ἴδια καθημερινὴ ζωὴ,
ὅποτε αἰῶνης δέκα βήματα μακρὰν μου,
παρετήρησα ὅτι εἰς τῶν ὁμίλων ἐπικυρῶτο
ὁλονὲν καὶ καθίστατο πολυαριθμότερος.
Κἄτι σοβαρὸν θὰ συνέβαινε, ὅτι ὅλοι εἶ-
χον ἐστραμμένους τοὺς ὀφθαλμούς πέραν,
μακρὰν πρὸς τὸ ὑπεράνω τῶν φαιῶν στε-
γῶν τῶν οἰκῶν ὑπερφαίνοντες πλάτος
τοῦ πανυψηλοῦ βουνοῦ, ἀπλόνοντες ὑπὸ
τὴν χρυσὴν πλήμμυραν τοῦ ἡλίου μεθυστι-
κῶς γαλαζίναν τὴν ἀποψίν του. Ἦδη ἄλ-
λοι ἀνεσθάνοντο, ἄλλοι ἵσταντο ὄρθοι,
ἄλλοι προέβαινον βήματά τινα, ἀνυψούντο
ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν καὶ θέτοντες
τὴν δεξιὰν παλάμην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
ἐνέτεινον εὐθεῖαν καὶ ἐταστικὴν τὴν ὄρα-
σιν ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τοῦ βου-
νοῦ, ἐνῷ ὁ ψιθυρὸς τῶν φωνῶν των μὲ
τὴν ἰδιαίτεράν τοπικὴν προφορὰν, ἐσθλανε
μέχρις ἐμοῦ:

— Δὲ φαίνεται!...

— Ὁρ' δὲ φαίνεται!...

— Δὲν φαίνεται ντίπ! Ἐγὼ δὲν ἀπ' κά-

ζου ντίπ.... δὲ φαίνεται....

— Σάματ' φαίνεται μιὰ στάλα, προσέ-

φειτον ἄλλοι.

— Ριχ! οὐ Γιούδας γυαλίζει ἡ μὴτ'
του!...

Καὶ ὁλονὲν ἡ περιέργεια καὶ αἱ φωναὶ
«φαίνεται, δὲ φαίνεται» ἤλθαν. Ἦδη καὶ
ἄλλοι ὅμιλοι ἐσχηματίσθησαν παρὰ τὸν
πρῶτον, περιέργως βλέποντες καὶ αὐτοὶ
πρὸς τὸ βουνόν. Βαθυρόν ὅλοι οἱ ἐν τῇ
πλατείᾳ ἔδλεπον ἡδὴ πρὸς τὸ βουνόν, καὶ
ἐξέφεραν τὴν αὐτὴν πάντοτε παρατήρησιν
μετὰ προσεκτικὴν ἐνατένισιν «φαίνεται, ὁ
εἰς, δὲ φαίνεται ὁ ἄλλος». Ἀπὸ τοὺς ἐ-
ξώστους, τὰ παραθύρα αἱ γυναῖκες, τὰ κο-
ρίτσια ἐμμήθησαν τοὺς ἐν τῇ πλατείᾳ, οἱ
καταστηματαρχαὶ ἐβόησαν ὅλοι μὲ ὅλον
τὸ προσωπικὸν των ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων,
τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀνέβαινον ἐπὶ τῶν δέν-
δρων, πυρετὸς τέλος κατέλαθεν ὅλον τὸν
ἀγῶνα ἐκείνον πληθυσμόν, ζωηρὰς διαμεί-
νοντα γνώμης, χειρνερόντα ἡδὴ, παρα-
ρόπως συζητοῦντα, ὑβρίζοντες τέλος, δι-
απληκτίζοντες καὶ μίαν φωνὴν ἀντήγει πᾶν-
τοτε πότε ἀπ' ἐδῶ πότε ἀπ' ἐκεῖ!

— Φαίνεται ὁρὲ!...

— Δὲ φαίνεται ἰγὼ λέου!...

Ἐπὶ τέλος τὸ πρᾶγμα καθίστατο ἀ-
νυπόφορον, ὅσον καὶ κοιμικόν. Τί ἦτο ἐ-
κείνο ποῦ φαίνεται, καὶ δὲ φαίνεται. Ἡ θερμὴ
ἐκείνη νευρικότης τόσοσὺ πλήθος, οὐ αἱ
συλλογέταις διεγείροντο τόσοσὺ γραφι-
κῶς μέσα εἰς τὸ ἐκτυφλωτικὸν φῶς τοῦ
ἡλίου, μὲ κατέλαθε καὶ μάτην προσπα-
θούν νὰ διακρίνω τι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ
βουνοῦ. Ἐπλησίασα κάποιον καὶ τὸν ἡ-
ρώτησα τί συνέβαινε. Μὲ εἶδεν ἐκπληκτος,
πῶς τόσο ὥραν δὲν εἶχον ἀντιληφθῇ τῆς
σπουδαιότητος τοῦ πράγματος καὶ εἶπεν:

— Οἱ μηχανικοὶ ἐφαίσαν κατάκορρα
στὸ βουνὸ μιὰ πυραμίδα, καὶ λέμε τώρα
ὅτι φαίνεται ἡ δὲ φαίνεται τὰ ξύλα
της. Μὰ ποῦ νὰ φανῇ οὐ διατάνεις!
Ντέ!... Ἠθέλησα νὰ γελᾶσω, ἀλλ' ἡ
θηρακτικὴ ἀφωσίωσις καὶ ἡ νευρικὴ πε-
ριέργεια ὀλοκλήρου τοῦ ταρταρινείου ἐκεί-
νου πλήθους μ' ἐμποδίσαν. Ἐστράφη κ'
ἐγὼ πρὸς τὸ βουνόν, εἴτενα προστατευτι-
κὴν τὴν παλάμην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου
καὶ ἀνέβλεψα ἐπὶ πολὺ. Ἀλλὰ δὲν ἐφαί-
νито τίποτε.

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ πράγματα ἐλάμ-
θανον τραγικότερον χαρκατήρα, ἡ συζή-
τησις καθίστατο σοβαρώτερη, καὶ ἐπεβάλ-
λετο ἡ ἀνάγκη μιᾶς ὀριστικῆς λύσεως,
μιᾶς καθησυχαστικῆς διασαφήσεως. Εἰς
τὰς ἐπαρχίας καὶ πρὸ παντός τὰς μεσημ-
βρινωτέρας, ὅταν ἀναφυῇ ἐν ζήτημα, πρέ-
πει νὰ διευκρινιθῇ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν
του. Ἀνμείνῃ περιπλεγμένον καὶ ἀσαφές, εἶνε
ικανὴ ὅλη ἡ πόλις νὰ πάθῃ ὑστερισμούς,
νὰ διαταραχθῇ ὀλοκλήρως, νὰ θημώσῃ, νὰ
ὑβρίσῃ, νὰ ζυλοκοπηθῇ, νὰ κακοστρα-
χίσῃ, νὰ μὴ εὐρὴν ὀρεῖν καὶ ὕπνον. Διὰ
τοῦτο μετὰ μεγάλῃς προσοχῆς ἠκούσθη
αἰρθεῖν μία φωνή:

— Ἀμ' νῆτανε μεγαλύτερο τοῦ ζύ-
λου!...

— Ὁρ' φαίνονταν τότες βέβαια, ἀπὴν-
τησαν ἄλλοι.

— Νῆνε μεγάλο τοῦ ζύλου; ἐξηκολού-
θησε τρίτη.

— Κῆνα μέτρου.

— Ποῦ! ἓνα μέτρου, θὰ φαίνονταν.

— Εἶναι δὲ μισθ, ἄρα ἰγὼ ἀπ' τὸ
Δημόνικο τοῦ μηχανικοῦ, πάμε δὲ φαίνεται,
εἶπε κάποιος.

Κραυγαὶ ζωηρὰς διαμαρτυρίας ἀντή-
χουν τότε.

— Τί λὲς μουρ' ἑλιά. Ταμπουρσύριζε!
Δὲν εἶν' μῆτι μ' ὁ μέτρου.

— Ἀ! χάχα τ' διακόλου π' ξέρ'ς σὺ
ἀπὸ κόσμου, δούμισθ μέτρα εἶνε τοῦ κον-
τάρ!...

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΤΑΧΑ

Μέσ' τὴν καρδιά μου εἶνε σιγαλιά,
Ἐδῶ κ' ἐκεῖ μορεῖ ν' ἀκούς μονάχα
Παλῆς ἀγάπης λόγια καὶ φιλιὰ
Καὶ κάποτε νὰ βλέπῃς ἀγκαλιὰ
Παλῆς ἀγάπης, τάχα.

Παλῆς ἀγάπης κ' ὅμως ἄπιστον
Ταλαίπωρον καρδιά βασάνισμένη,
Ὅτι αὐτὴ ποῦ μέχει νὰ πονῶ
Ποῦ πάντα μὲς τοὺς στ. χους μου παινῶ
Καίνοισι ἀγάπη μένει

Nbe 189

Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο ΠΕΖΟΠΟΡΟΣ

(Ἦντος τοῦ Ὁμήλου τῶν Πεζοπόρων
Πειραιῶς, τονισθεῖς ὑπὸ τοῦ ἀρχιμουσικοῦ
Σ. Καίσαρη, ψαλμωζόμενος κατὰ τοὺς
Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας).

Εἴμι ἀνδρείος πεζοπόρος.
Καὶ ὁστὴ δοξαστή μας γῆ
Κάμπο, λαγκαδιὰ καὶ ὄρος
Τριγυρῶ τὴ χαραυγὴ.

Ὅπου ἐρείπια καὶ τάφοι
Τῶν προγ' ὧν σπαιατῶ.
Καὶ τὰ ματωμένα ἐδάφη
Μὲ λαχτάρα χαίρετῶ.

Σὰν θωρῶ τὸν Παρθενῶνα
Ἀπ' τὸν νέρον Ὑμνιτῶ,
Καὶ ὅσον θεῖον Μαραθῶνα
Ἀγία κόκκαλα πατῶ,

Ὅνειρό μου ἔχω μονάχο.
Ἐναν ἐθνικὸ σκοπὸ,
Σὰν τὸν Μαραθονομάχο
Ἐνὶ κήσασα μὲν νὰ πῶ.

Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

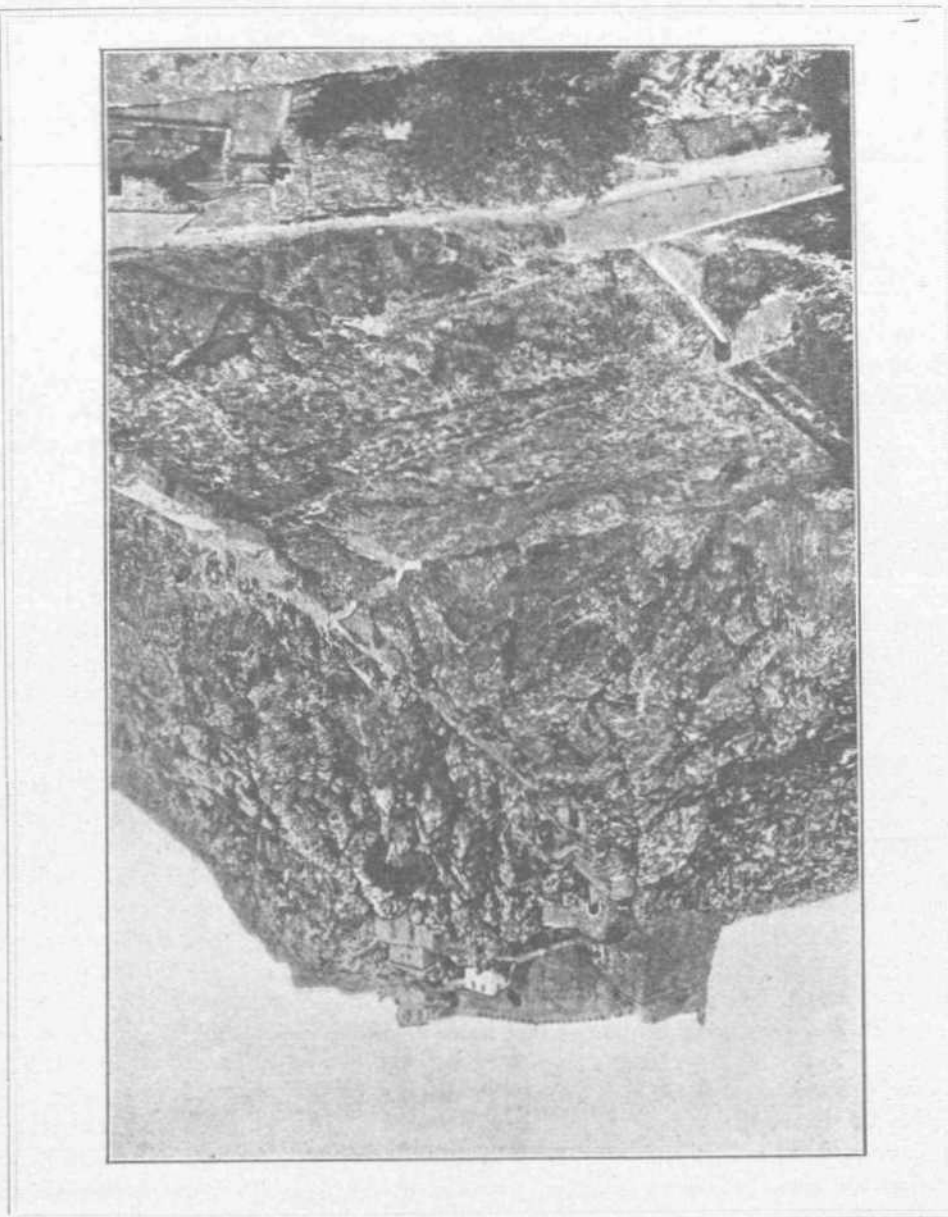
Ἡρώτων ποτὲ τὸν πνευματοδέστατον
Φοντενὲλ πῶς ἀπέκτιψε τόσοσὺ πολλοὺς
φίλους καὶ κανένα ἐχθρόν. — Μὲ ὅσο ἀξιώ-
ματα, ἀπῆλθοντες: ὅλα εἶνε δυνατὰ καὶ
ὅλοι ἔχουν εἰκασι.

Καὶ ἐν τῇ ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ, ὅτε ἡ ἐκκλησία...

Ἐν τῇ ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ, ὅτε ἡ ἐκκλησία...

Ἀντικρίσεις

Ἐν τῇ ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ, ὅτε ἡ ἐκκλησία...

Ἐν τῇ ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ, ὅτε ἡ ἐκκλησία...

Ἀντικρίσεις

Ἐν τῇ ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ, ὅτε ἡ ἐκκλησία...

Ἐν τῇ ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ, ὅτε ἡ ἐκκλησία...

Ἐν τῇ ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ, ὅτε ἡ ἐκκλησία...

Ἐν τῇ ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ, ὅτε ἡ ἐκκλησία...

Ἐν τῇ ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ, ὅτε ἡ ἐκκλησία...

νικητρίδες προμηνέει δυστυχήματα. Αι δὲ γυναῖκες ὅπως δικαιολογῶσι τοῦ τρομεροῦ των υποστηρίξουσιν ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα ἐμπλέκονται εἰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των. Οὐδὲν ὅμως δικαιολογεῖ τὸν τοιοῦτον φθόνον ἐκτός ἢ ἂν αἱ κόμαι εἶναι ἔδρα ζωῶν λίαν γνωστών παρ' ἡμῖν. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι αἱ νικητρίδες οὕτε ὥραια οὕτε χαριέντα ζῶα εἶναι. Τὸ στυλνόν, μέλαν καὶ λεπτόν δέρμα, ὅπερ ἐκτείνεται μεταξύ των δακτύλων εἰς τὸ ὕψος μεταξὺ τῆς βλάβου ἀλεξιδρογίου, οἱ φερόροι ὄνυχες των ὀπισθίων ποδῶν, τὸ σῶμα των, τὸ μοιάζον πρὸς ποντικόν, τὰ γυνὰ μέρη τοῦ προσώπου, μεταξύ των ὀπίων ἢ βίς εἶναι παραδόξως ἐσχηματισμένη, ἡ περιεργὸς πτῆσις, ἡτις οὐδαμῶν ὀρμητικῶν διεκδύσιν ἔχει ἢ ἀπὸρροια ἐμφάνει καὶ ἐξαρτῶνται αὐτῶν ἐν τῷ σώτει, τέλος δ' ἡ ὀρεῖα κραυγὴ αὐτῶν συντελοῦν ὥστε τὰ ζῶα ταῦτα νὰ μισοῦνται παρὰ τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπεὶ οὖν αὐτὴν ἡμῖν πολλὰ εἶδη των θηλαστικῶν τούτων πεποιημένων. Ἐν καιρῷ χειμῶνος αἱ νικητρίδες διὰ των ὀνυχῶν των ὀπισθίων ποδῶν κρεμᾶται ἄρ' οἰονόπου ἐξέχοντες πῶς ἀντικειμένου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα ἔχουσιν περιετυλιγμένα διὰ των πτερυγῶν ὡς διὰ μακροῦ ἀναμεινῶν ὡς ἡμικαυόμενα καὶ ἀκίνητοι τὸν θερμικόν αἵμα των ἔαρος ὅστις συγχρόνως ἐξεγείρει εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔντομα, δι' ὧν αὐταὶ τρέφονται. 60—70 μύαι ἢ ἄλλα ἔντομα μόλις ἀρκεῖσι διὰ τὸ ἐσπερινὸν δείπνον μίαν νικητρίδα.

Ὅστις θέλει νὰ μὴν ἔχη μύας ἐν τῷ σταυλῷ ἢ τῷ βουστασίῳ αὐτοῦ ὅς ἐγκλήνη ἐν αὐτῇ νικητρίδα.

Αἱ νικητρίδες εἶναι οἱ καλλίτεροι θηρεῖται ἔντομων. Κυρίως καταστρέφουσι τὰς μυηλοδόντας καὶ καταδιώκουσι πᾶσας τὰς νικητρίδας φυγὰς (πεταλούδας) των ὀπίων αἱ καὶ τὰς τοσαύτας καταστρέφουσι ἐπιέρουσι εἰς τὰ καλλυγόμενα φυτὰ. Πάντα τὰ ἔντομα τὰ προσβάλλοντα τὰς ὀφθαλμοὺς κατατρώγονται ὑπὸ των δυστυχῶν τούτων ζῶων, τὰ ὅποια ὅμως ἡμῖς θεωροῦμεν ὡς ἔχθρους ἡμῶν αὐτῶν. Μηδεὶς ὅς πιστεύει εἰς τὰς φερόβας ἐκείνας ὀνηγίαις κατὰ τὰς ὁποίας αἱ νικητρίδες, λέγονται ὅτι πίνουσι καὶ βοῶσι τὸ αἷμα των ἀνθρώπων καὶ των κτηνῶν. Εἰς τὰς θερμώτατας χώρας ὑπάρχουσιν νικητρίδες φρονέουσιν μικρὰ θηλαστικά. Ἄλλ' αἱ νικητρίδες των ἡμετέρων χωρῶν θέλουσι μόνον λευκὸν αἷμα ἔντομων οὐδὲν δ' ἀρέσκονται εἰς τὸ ἐρυθρὸν καὶ θερμὸν αἷμα των ἀνθρώπων καὶ των λοιπῶν θηλαστικῶν ζῶων.

Αἱ νικητρίδες δὲν θηλάζουσιν, ὡς νομίζεται, ἐκ των μαστῶν τῆς ἀγέλαδος ἢ τῆς αἰγῆς, οὐδὲ οἰδοῦν, ὡς πολλοὶ πιστεύουσιν εἰς τὰ παιδιὰ φερίρας καὶ ἄλλα ζῴρια. Αἱ νικητρίδες φέρουσιν παρὰ τὰς τινὰ ὁμοιάζοντα πρὸς ἀράχνας τὰ ὅποια δὲν δύναται νὰ ζῶσιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Ἀκανθόχοιρος.

Μετὰ θέρους συνιστᾷ εἰς τὴν ἡμετέραν εὐναὶν τὸν ἀκανθόχοιρον, ὅστις εἶναι ζῶον ἡσυχῶν καὶ ὠφέλιμον. Οὗτος κοι-

μάται καθ' ὅσον τὸν χειμῶνα ἐπὶ θερμῷ στρώματι χόρτου ὑπὸ τὰς βάρους καὶ τοὺς λίθους. Κατὰ δὲ τὸ θέρος ὅπως εὖρη τροφὴν τρέχει βραδέως εἰς πάντα τὰ ἐκτεθειμένα πρὸς νοτιοδυτικὴν μέρη κατὰ προτιμήσιν ζητεῖ τὴν τροφὴν τοῦ τὴν νύκτα, τὴν δὲ ἡμέραν κοιμᾶται συνεσφαιρωμένος.

Ἡ εὐκολία δὲ μετ' ἧς συσφαιροῦται προστατεύει αὐτὸν ἀπὸ των ἐχθρῶν. Τὰ παιδιὰ καὶ ἐνήλικες δ' εἰς βασιλεύουσι τὸν δυστυχῆ ἀκανθόχοιρον συνεσφαιρωμένον οὐ ταχίπτοντες ὕδωρ ἢ κεντῶντες μετ' ἀκάνθας ἢ ζύλα, ὅπως ἀναγκάσωνται αὐτὸν νὰ ἐκτυλιχθῇ, καὶ ἐπὶ τῆς πολλῆς φρονέοντες αὐτὸν ἐξ ὀργῆς, διότι δὲν κατάρθωσαν τὸν σκοπὸν των.

Εἶναι δ' ἐντομοφάγον ζῶον· ἐνίοτε δὲ συμβαίνει καὶ νὰ τρωγᾷ καὶ καρπούς τινες πίπτοντας ἐκ των δένδρων, οὐδέποτε ὅμως ὡς τινες λέγουσιν, ἀνέχεσθαι ἐπὶ των ὀνυχῶν καὶ οὐδέποτε κυλιέται ἐπὶ των βράχων ὅπως φέρη ταύτας εἰς τὰ τέλη αὐτοῦ ἐμπρηγμένους ἐπὶ των ἀκανθῶν. Τὰ τοιαῦτα εἶναι μύθοι ἀπὸ παλαιῶν χρόνων ὑφιστάμενοι ὡς τούτοις ἀποδεικνύει καὶ τὸ ἐν τῷ φυσικῷ τοῦ ἀγίου Ἐπιφανίου περὶ φύσεως καὶ εἰδῶς ζῶων καὶ ἐρπετῶν XXI ἀναφερόμενον περὶ τοῦ ἀκανθόχοιρου

Εἰν' δὲ καὶ ὁ ἀκανθόχοιρος ἄριστον ζῶον χειρῶν· οὐ γὰρ μορφήν γὰρ ἔχουσιν αὐτοὶ τοῖν αἱ τρίχαι, ὁλόφραιαι, ὁλόκραιαι, μακραιαὶ καὶ πλουσιμύαι. Εἰς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων κἀννοῦν ζῆμιαν μεγάλην, τὸν βότρυον βίπτουν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐρηρῶντοσύντον καὶ πίπτου σὺν ἀνάσκει, κοιλιοῦνται εἰς τὰς ρῖγας, αἱ ρῖγες καὶ τὰ ἀκανθόχοντα ἱμάνουσιν καὶ κολλοῦσιν καὶ παίρνουν τα καὶ πάγουσιν, ταχίζοντα τὰ παιδιότους, τὸ κλῆμα μῖνει εὐκαίρον, καὶ ἐν' ὅσῳ τρωγῶνται.

Ἀναγωγή.

Οὗτοι καὶ σύ, ὦ ἄνθρωπε, γίμῃσιν τε τὸ ζῶον, πορεύσθαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ἀμύλην κυρίως, εἰς ἀμύλην τοῦ βήματος λάβε αὐτοῦ τὸ σῶμα, ὁμοίως καὶ τὸ τίμιον αἷμα τοῦ θοσπύου, ἀφ' ἐκείνου τοῦ θαύματος, τρέψα τὰς ἀμαρτίας.

Ὁ ἀκανθόχοιρος δὲν ἀναρριχᾶται οὐδὲ δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τὰς ἀκάνθας δι' ἄλλων σκοπῶν παρὰ μόνον πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ. Τρώγει δὲ κυρίως ἔντομα, λίμνακας (σαλιάρκους) κάμπας καὶ σκώληκας οὗς ἐξορύσσει διὰ τῆς ρινὸς καὶ των ὀνυχῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ποντικούς. Ἄν ὁ ἀκανθόχοιρος δὲν εἶχε δυσχερῆστον ὄσμην καὶ ἐκίνηται ἡσυχῶς, θὰ ἦτο πολλὰ προτιμώτερος καὶ τῆς γάτας αὐτῆς ὡς κυνηγὸς των ποντικῶν. Διὰ τῆς πονηρίας καὶ ὑπομονῆς ἀναπληροῖ τὴν ἑλλειψίν τῆς ταχύτητος, τρέχων δὲ μετὰ θερμῶν διώκει πολλῶν πλείονας ποντικούς ἄρ' ὅσους συλλαμβάνει. Διὰ τοὺς ἀγρῶνας καὶ τοὺς σταυλοὺς ὅπου ἡ παραχρῆ δὲν βλάπτει δύναται νὰ χρησιμεύσῃ κάλλιστα ἀντὶ τῆς γάτας.

Κυρίως ὅμως ὀφείλει νὰ εἰπῶ σπουδαῖον τι πρὸς τὸν ἀκανθόχοιρον, ὅτι οὐδὲν σχεδὸν παθαίνει τρώγων δηλητηριώδη ζῶα ἢ ὑπ' αὐτῶν δακνόμενος. Τούτο δὲ δὲν εἶναι ἀπλῶς γνώμη τοῦ λαοῦ· σπουδαῖον καὶ ἐνδοξὸν φυσικὸν ἐβεβαίωσαν τὴν ἰδίωτητά ταύτην. Ὁ ζωολόγος Πάλλας, ὁ περιγράφας τὰ ζῶα τῆς Ρωσικῆς αὐτο-

κρατορίας, εἶδεν ἀκανθόχοιρον φάγοντα τρωγῶν κανθαρίδων. Ὁ καθηγητὴς Λέντε ἐκάμει πειράματα ἐπὶ των ἀκανθόχοιρων καὶ των ἐχιδνῶν, ἐνὸς δ' αὐτῶν περιγράφει ἡμέρας.

Ἐν κιβωτίῳ ἔθηκεν θήλειαν ἀκανθόχοιρον ἢ ὅποια ἐγκαλοῦται τὰ νεογνὰ αὐτῆς. Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ κιβωτίῳ ἐνέβαλε μεγάλην καὶ εὐρωστον ἐχιδνὰν ἥτις συνεσφαιρώθη εἰς τὴν ἀντιθέτου γωνίαν. Ὁ ἀκανθόχοιρος ἐπλησίασε βραδέως, ὡσφρόνθη τὴν ἐχιδνὰν καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπεχώρησεν, ὅτε αὐτὴ ἀνεστράφη καὶ δεῖξε τοὺς ὀδόντας· μετ' ὀλίγον ὁ ἀκανθόχοιρος ἐπλησίασε καὶ πάλιν τὴν ἐχιδνὰν, ἥτις ἐδήξε τότε αὐτὸν κατὰ τὴν ρινὰ ὅθεν σταγὼν αἵματος ἔρρευσε· ὁ ἀκανθόχοιρος ὑπεχώρησεν, ἐλκίσε τὸ σῶμα, καὶ ἐπῆλθε κατὰ τῆς ἐχιδνῆς ὅτε καὶ δεύτερον ὄφθαλμα ἔλαβεν εἰς τὴν γλῶσσαν· χωρὶς ὅμως ν' ἀποδεικνύσῃ, συνέλαβεν ἐκ τοῦ σώματος τὸν ὄφιν· εἰ δὲ ἀντίπαλοι ἐγένοντο ἀγριώτατοι καὶ ὁ μὲν ἀκανθόχοιρος ἐστέναι καὶ συνετάρσαστο ἢ δ' ἐχιδνὰ ἐδρακνεν αὐτὸν πληττομένη ὑπὸ των ἀκανθῶν· αἰφνης ὁ ἀκανθόχοιρος λαμβάνει τὴν κεφαλὴν τῆς ἐχιδνῆς, ἣν κατασυντρίβει καὶ κατατρώγει ἡμέσως τὸ ἥμισυ τοῦ ἐρπετοῦ· μετὰ τούτου ἐπανέρχεται εἰς τὰ νεογνὰ αὐτοῦ ὅπως γαλουχῇ αὐτὰ· τὴν δ' ἐπαύριον κατέφαγε καὶ τὸ λοιπὸν τῆς ἐχιδνῆς. Τὸ πείραμα τούτου πολλὰκις ἐπαναλήθην ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἀκανθόχοιρος καὶ τὰ νεογνὰ αὐτοῦ ἰσχυρῶς ὄρεσι καταφάγοντες οὐδὲν ὅσον ἡσθίνοντες ἔστω καὶ πρὸς στικμῶν. Ὁ δὲ Λικ ἐκφράζεται οὕτως. «Εἶναι περιεργατοῦ μετ' ὅποιος ἡσυχίας ὁ ἀκανθόχοιρος ὑποφέρει τὰ δῆγματα τῆς ἐχιδνῆς ἐν τῷ ποδί τῆς μάχης ὅταν ἐπιζητῇ νὰ φρονέσῃ αὐτὴν ὅπως καταφάγῃ. Δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω ὅτι δὲν ὑποφέρει ἐκ των πληγῶν. Ἀκανθόχοιρος μεγάλου ἀναστήματος ἡσθίνοντες εἰς πολλὰς ἡμέρας εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὄφθαλμοις μέχρις αἵματος ὑπὸ ἐχιδνῆς. Γινώσκω ὅμως ὅτι ζῶον καὶ ἄνθρωπος ἰσως θ' ἀπέθνησκον μετὰ τοιαῦτα δῆγματα.

Ὁ ἀκανθόχοιρος ἀρέσκεται νὰ ζῇ εἰς τοσούτους ἐν εἰς ὑπάρχουσιν ἐχιδναί. Τὸ μῖσος αὐτοῦ κατὰ των ἐχιδνῶν, καὶ μόνον τούτου ἀρκεῖ ὅπως τὸ ζῶον τούτου ἀγκώμεν καὶ προστατεύωμεν.

Συλλαμβάνει δὲ τὰς ἐχιδνας ὡς ἐξῆς. Πλησιάζει ἀθρόως τὸ συνεσφαιρωμένον ἰσχυρῶν ζῶον, συλλαμβάνει διὰ των ὀδόντων αὐτοῦ τὴν οὐρὰν καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ συσφαιροῦται. Ἡ ἐχιδνὰ ἐξεγερθεῖσα ἐκ τοῦ ὕπνου στρέφεται, βλέπει τὸν ἐχθρὸν αὐτῆς καὶ ἐπιτίθεται κατ' αὐτόν, ὁ ἀκανθόχοιρος παραμένει ἀκίνητος. Ἡ δ' ἐχιδνὰ μακρινῶς οὖρει αὐτὸν τὸν κυλιν, ἀγωνίζεται, σπρίζει καὶ συστρέφεται ἀγωνιστικῶς. Μετὰ πέντε λεπτὰ ἀρχεται αἱμάσσουσα· τὸ σῶμα αὐτῆς παρῶν πλὴν πληγῆν, πίπτει ἐξηντημένη ἐπὶ τοῦ ἔδαφους καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς διαπνέει. Ἀμα δὲ ὁ ἀκανθόχοιρος ἀισθάνθη ταύτην τέλεον νεκρῶν, διανοίγεται καὶ κατατρώγει τὸ θῶμα αὐτοῦ. Ὁ ἀκανθόχοιρος δὲν φρονεῖ ὡς ἡκούσατε τὴν ἐχιδνὰν ἀλλ' ἀ-

ναγκάζει αὐτὴν νὰ φρονέσῃ ἐπιπίπτουσα ἐπὶ των ἀκανθῶν αὐτοῦ.

N. Δ. ΑΠΟΒΟΛΙΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ

Ο ΣΑΚΟΥΛΕΣ

(Ἡ εἰς τὴν ἀκαίριαν τῆς διαδόσεως τῆς θανάτου του)

Ἀπὸ τῆς γωνίας τῆς Βουλῆς μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος μέχρι τοῦ Βα-

σικίου Λαζαροῦ· πληττοῦ ἐξείνεται ἡ ἐπαγγελματικὴ δικαιοσύνη τοῦ Σακουλέ. Κυρίως ἀπάλυτος, ἀλλήθως μο- νάρχης, εἶναι Τσάρος, πραγματικὸς Σουλτάνος, ἔχων μίαν μικρὰν σκηνίδα ἢ ἓνα χιρὸν κλαδὸν ξηρὸν ἐν αἰεὶ ροπαλοῦ καὶ ὡς σκῆπτρον εἰς τὴν χεῖρα, τιμὰ- χι παλαίου ζακί

ἢ λεῖψαν πανταλοῦν εἰς τὸ σῶμα. τὸ ὅποιον θὰ ἐκκλίπτετο εὐπροσώποτερον μετὰ φύλλον σικίης, σείων ἀδικίαν τὴν κεφαλὴν καὶ κραδίων τὴν φερόβαν τοῦ χιρῶν, περιτρώμενος στρέφον γύρω του, φιθυρίζον καὶ τι ἀκατάληπτον, ἀσφαλῶ- μένος μετὰ τὰς πετραδῶνας τῆς πλατείας, πάντοτε ἐσκαυόμενος, ἐξαπαικόμενος, συ- γνὰ ἐξοικισμένος καὶ μετὰ τὸ λευκὸν τῆς πού-ρας χρώμα ἐπὶ τοῦ νεφελώδους μέρους, μετὰ ἀνέλειας εἰς τὸ εὐρὸν τοῦ μέτωπον, μὴ προσβάλλων κανένα ἄλλον ἢ τοὺς φίλους του διαβάτας, ἐνεργητικὸς καὶ στικμῶν τῆς ἡμέρας εἰς τὰ βασίλειά του.

Σεβάρως εἰς βαθμὸν, ὥστε νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι ὁλοκληρῶς ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς πατρίδος του τῷ ἔχει ἀνατεθῇ, ἄγχις τῶσιν ὥστε νὰ νομίζῃ πᾶς, ὅτι τῶρα ἐτε- λείωσε τὰ κατὰ τῆς Τουρκίας πολεμικὰ ἔργα τῆς «Παλιγγενεσίας», θεῖος, οἰ- κτρός, ταπεινός, ἐξημερωμένος, ὡς ἀλη-θὴς φίλος σικίης ἀμα ἀντίκριψεν τοῦ ἀ- σφυλάκας τὴν ὑποβλήσαν αὐτὸν μορ-φὴν, περιστάτω κατὰ τὴν ἐξάσκησιν των ὑψηλῶν ἐπαγγελματικῶν του καθηκόντων.

Καὶ τι ἔβλεπε πολλὰκις εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνέτιζον. Ἀφῆρτο πρὸς στικμῶν. Πολλοὶ τοῦ ἀνεγνώριζον ἀνθρωπισμὸν, συνείδησιν περὶ φυγῆς καὶ καρδίας καὶ ἐ- φανταζόντο τὸν πλάνητα Σακουλέν ὑπο- καθιστάμενον εἰς τὴν θέσιν τραγικοῦ τρω- δόδου κλόντος τὸ θῶμα αὐτοῦ. τοῦ ἐρωτῶ- του πρὸς εὐτραφῆ δούλαν εὐρισκόμενον εἰς τὰ ὑψηλὰ παραθύρα των παρακειμένων μαζῶν. Ἀλλὰ ἡμεροσθητὸ καὶ τούτου παρὰ των πολλῶν, ἡσυχάζοντες μετὰ τῆς ψυχῆς των ἀδύνατον ἐκείνων ἡμάρτων, των ἐν χώρῃς δικαίων πεποιτημένων. Ἰδίως

αἱ συνεννοήσεις του ἐξεταίνοντο μέχρι τοῦ μακαρίτου Ἀρεμάνιου καὶ τοῦ μακαρίτη τῆς λήξαι Μπουρδούνη, ἢ τοῦ μεγάλου ἐ- κείνου σατράπου, τοῦ ὁ οἰοῦ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰδένους τὴν πρὸς τὴν ἐπιστρατεῖαν τοῦ 1885 μεγάλην του ὑπόληψιν, τοῦ γεν- ναίου Γαβριήλδαν.

Πτωχὴ Σακουλέ! Οὐτε μίαν συνέντευ- ξιν μετὰ τοῦ ἐξοχῶς ἐκείνου νόου σὲ ἔχον ἡσυχῶς νὰ λάβῃς. Πάντοτε μετὰ ψυχρολου- σίας μετὰ τὸ καθαρὸν των ποτηρίων περι- χύμενον, σὺ ἐμετρίαζον τοὺς ἐνθουσια- σμούς!

Ἐάν γράψῃ κανεὶς παραλλήλους βίους συγχρόνων δὲν θὰ παρήρῃ καὶ τὴν ἐκλείνα- σαν τοῦ Σακουλέ φυσιογνωμίαν. Δὲν ἔγει- νε Ὑπουργός, διότι εἶχε ἀνεύθυνον τὴν ἀ- στυνομίαν. Δὲν ἐπολιτεύθη, διότι ἡ κοινὴ γνώμη ἡμεροσθητὴ τὸ κύρος τῆς μεγάλης του φυσιογνωμίας. Δὲν ἔγεινε γενικός γραμματεὺς, διότι δὲν ἐγνώριζε καλὰ καλὰ νὰ θέσῃ τὴν ὑπογραφήν του. Δὲν εἶχε τὰ προσόντα.

Ἄντ' αὐτοῦ ἐπρότεινε μίαν βρωμερὰν σπηλῆν παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ μετε- βάλλετο· χάρῃ τοῦ προπολεμικοῦ του, μὴ προβλέποντος δαπάνας δι' ἐνοίκιον δω- ματίου, ἀπόκτεινεν ἐνδύματων, ὑπόδησιν καὶ των τοιοῦτων—τὴν νύκτα εἰς ἐρημί- την τοῦ Ἀστεροσκοπείου καὶ τὴν ἡμέραν εἰς... κομψοῦμενον τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἐπαί- την.

Πολλοὶ ἐσκέψθησαν σπουδαίως, νὰ διακω- νίσουν τὸν Ἀθηναῖον τύπον τοῦ Σακου- λέ, εὐρίσκοντες τῆς πρωτοτύπου φυσιογνω- μίας του τὸ ἀνάλογον συμπλήρωμα. Καὶ ὡς τρωφὸν του ἡμῖς ὑπεδεικνύετο ὑπὸ τῆς κοινῆς των ἀγαπόντων αὐτὸν γνώμης ἢ (ὁ) Κλεσπάρτα.

Τὸ τοιοῦτον συναισθητικὸν ὅμως θὰ συνε- πηγεν δύο σπουδαῖα κακά: 1) ἔπρεπε ὁ Κώστας Σακουλέ νὰ μετανοήσῃ Ἀντώνιος καὶ Κλεσπάρτα καὶ 2) νὰ ἀλλάξῃ φύλον, νὰ γένῃ αὐτὸς τρωφὸν ἡμῖς, φερὸν φου- στῆκα καὶ καπέλλο, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡμῖς του ἢ (ὁ) Κλεσπάρτα ἀπὸ πολλοῦ ἀπέβαλε τὴν γυναικίαν φύσιν του καὶ πρώτη—πολὺ πρότερον των διπλωματικῶν κυρίων—ἐνεργητικὴ εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγ- ματος καπνίζουσα κομψὰ ταγέρα καὶ πάλ- λουσα μαγκιούραν.

Τὰ συνεπυκνόμενα κακά ἦσαν σπουδαῖα. Ὁ Σακουλέ οὐδέποτε συγκατένευσε νὰ ὑποστῇ τὰς ἀπειλούμενας περιτρώμας καὶ τὸ μελετώμενον συναισθητικὸν κακὸν κακῶς διεκλήθη, ἀπὸ εἰς προέχοντα ἔλαβεν πείραν τοῦ εὐτυχῶς βίου, τὸν ὅποιον θὰ διῆγε τὸ χαριτωμένον ζεύγος διὰ τοῦ προχείρου ζυλο- κητήματος, εἰς ὃ κατέληξεν ἡ πρώτη των μελλόντων συνάντησις!

Καὶ ἀποβλήσῃ ἐν τῶσιν εὐχάριστον ζεύ- γος!

Ὁ τῶρος τοῦ Σακουλέ εἶναι νεοκαρπῆς· Τουλῆχιστον αὐτὸ παραδέχεται ἡ δικαιο- σύνη, καλὸς ὁρῶμενος ἔσχατος μετὰ τὴν ἐξάσκησιν του. Εἶναι καὶ ἐναντία γνώμη.

Καὶ αὐτὸν παρὰδεχεται νεκρὸν, ἀλλὰ νε- κρὸν... ζῶντα εἰς τὰ ἀστυνομικὰ βουρῶ- μισα. Ὅπως οὐδέποτε ἡ πρώτη διάδοσις εἶναι μάλλον φιλόφρωνος, διότι ἡ δεύτερα, λαμ- βανόμενον ὑπ' ὄψει των φέν-ντε-σιέλ βα- σανιστηρίων τῆς Ἀστυνομίας, εἶναι σκληρὰ καὶ προκαλεῖ θερμότερα των γνωρίζοντων αὐτὸν τὰ δάκρυα.

Τοιαῦτα δάκρυα χύνουσι καὶ ἡμεῖς, χω- ρὶς ὅμως νὰ λησμενῶμεν καὶ τὸ θαυμαστόν ἐπιγράμμα τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ ποιητοῦ Πλάτωνος, ποιητὴν δι' ἄλλον τινα Σακου- λέν, τὸν ὅποιον ἐγνώρισε ὁ ποιητὴς εἰς τοὺς δρόμους τῆς Ἀλεξανδρείας των Πτολε- μαίων.

«Γαῖαν ἔχους ἐλαφρὸν, τοῦ λέγει ὁ Ἀ- λεξανδρινὸς ποιητὴς. Τὸ χῶμα που σὲ κα- λυπτει ὅς εἶναι ἐλαφρὸν γὰ νὰ σὲ τραβή- ζουν μὴ ὅρα γρηγορότερα τὸ σκυλὶ!»

ΣΑΝΤΡΟΣ Ε. ΔΑΣΙΟΣ

Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΨΥΛΛΟΣ

Εἰς τὴν Αὐλὴν κρατιδίου τινὸς τῆς Γερ- μανίας ἐπεδείκνυε τὴν τέχνην του εἰς γυμναστήριον.

Ἡ δὲ τέχνη ἦτο πλήρης καὶ τὸ θέαμα περιεργότατον. Τὰ γυμνασμένα ἔντομα ἐ- ξετίλουν σκηνὴν στρατιωτικῆς παρατάξεως μετὰ πολλῆς ἀκριβείας, ἕκαστον δὲ αὐτῶν ἐπιτοροῦσε δι' ἐνδοξὸν ἱστορικὸν ὄνομα. Ὅτε αἰφνης ὁ γυμναστής παρῶσεται καὶ διακόπτει τὴν παράστασιν, ἐρωτῶμε- νος δὲ ἀπαντᾷ:

— Ἀλλοίμονον!... μοῦ ἐδραπέτευεν ἓνας ἐκ των κυριωτέρων μου ὑπηρετῶν... ὁ Ναπολεόν!

— Καὶ ποῦ ὑπῆρχε τάχα; εἶπεν ὁ γερ- μανὸς πρίγκηψ, ἐπίσης συγκινημένος, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ με- γάλου Κορσικανοῦ ἐκ τῆς Ἑλλάδας.

Ὁ γυμναστής εἰσάγαγε τὸν ἀπαντήσιν.

— Ἐμπρός! ἐπαυλῶν ὁ πρίγκηψ, ποῦ ὑποπτεύει ὅτι κρύπτεται ὁ φυγάς;

— Δὲν τελοῦν νὰ τὸ εἰπῶ... ἀλλ' ἀφοῦ θέλετε, νομίζω ὅτι ὁ Ναπολεόν μου εὗρεν ἄστυν εἰς τὸ σῶμα τῆς γαληνοτάτης πριγκηπισσῆς.

— Ἐστω ὅς γένῃ ἡ δέουσα εἰρενα· ἐ- πιθῶν νὰ εὐρεθῇ ὁ φίλος καὶ νὰ ἐξακολου- θήσῃ ἡ παράστασις.

Ἡ νεκρὰ πριγκίπισσα, ἥτις δὲν ὑπόπτει- εν ὅτι ἐροῦσθαι τὸν μέγαν κατακτητὴν, συγκατένευσε προθύμως καὶ ἀποσυρθεῖσα εἰς τὸν θάλαμόν της, ἐπαυλῆ μετ' ὀλίγον κρατοῦσα ἐλαφρῶς μεταξὺ των δακτύλων των χιμῶντων, ὅν παρῶσε πρὸς τὸν γυ- μναστήν.

Οὗτος τὸν εἰδὼν εὐχνομένως· ἀλλ' ἀ- φοῦ ἐδοκίμασεν ἐπὶ ματαίῳ νὰ τὸν ἀκμή ν' ἀναλῇ τὸ μέρος του εἰς τὴν παράστα- σιν:

— Φεῦ! ἀνέκραξε περιλόπως· δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ Ναπολεόν μου. Οὗτος εἶνε ἓνας ἀ- γριόφυλλος ἀγριμυκάς!

Ἡ καρδία τῆς γυναικὸς εἶνε βιβλίον, τοῦ ὁποῦ αἱ σελίδες οὐδέποτε εἶνε κομ- μέναι εἰς τὰ σπουδαιότερα μέρη.

Τὸ ζήτημα τοῦ συμβιβασμοῦ τὸ ὁποῖον ἐφαινετο εἰσελθὼν εἰς ὁμαλὴν ὁδόν, προκόπτει πάλιν. Ἡ δ αμφωρία συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι οἱ μὲν θαρρεύονται ζητεῖν τὰ ὑπάρχοντα, ἡ δὲ κυβέρνησις στέργει μόνον τὰ ἔχοντα... τῆς συνειδήσεως.

*

Ὁ παλαιστὴς Κονταλιανὸς παρέθηκε γένημα εἰς τοὺς ἀθηναίους δημοσιογράφους. Εἶπε ἡ πρώτη φορὰ καὶ τῇ ὑπολοίπῃ Κονταλιανὸς ἐγὼ ῥά τι σε ἀνακηρύξας ὅτι τὰ ισχυρότερα πράγματα τοῦ κόσμου ἴνευ διμοσιογραφικῶν στέμαχαι.

*

Ὁ ὑψηλότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, κατὰ τὰς ἐφημερίδας, εὐρίσκεται τῶν ἐν Παρισίοις. Τὸ ὄψος του εἶπε τοιοῦτον, ὥστε ἀποφεύγουν τὰ τὸν πλησιάζουσιν. Διὲν ὅταν συνεφωθῇ ἡ κεφαλὴ του... τῆς βροχῆς ἀδιακρίτως εἰς τοὺς παρενυρισμένους.

*

Αἱ ἐφημερίδες, προβλέπονσαι πτωσίαν τῆς κυβερνήσεως, ἐσπενσαν καὶ εἰς τὸν σχηματισμὸν νέων ὑπουργείων. Εἰς τῶν δημοσιογραφικῶν ὑπουργῶν ἐσπενσε μετὰ τὴν διάψευσιν τῶν περὶ κήσεως χαρτοφυλακίου ἐλπίδων του τὰ τυπώση ἐπισκεπτῆρια μετὰ τὸν τίτλον «Πρώην ὑπουργός... τοῦ τύπου».

*

Χθὲς ἐγένετο ἡ ἐγκατάστασις τῶν νέων δημοτικῶν ἀρχῶν. Οἱ πρὸς τὰς ἐκτελέσεις ἐκλήθησαν εἰς τὸν νέον δημαρχον καὶ ἡ φροδότησις!

*

Εἰς τοὺς κατακλόμενους τὸ Δημοτικὸν κατὰσταμα ἀπυροπληθεῖς θεοσθήρας ὁ νέος Δημαρχος ὡμίλησεν ὡς ἑξῆς :

— Μόνον ὅταν μετὰ καιρὸν μεταβληθῇ ἡ Δημαρχία εἰς Καλλιφρορίαν, θὰ δυνήθω τὰ ἐπαρκέσω εἰς τὰς ἀπαιτήσεις ὁδῶν!...

*

Τὰ ἡμερολόγια φέτος, σοβαρὰ τε καὶ γελοιογραφικὰ ἀπειλοῦν τὰ μᾶς κατακλύσου.

— Μὰ, βρε ἀδελφε, ἔλεγε ἓνας, τί κακὸ εἶνε αὐτὸ πάλι μετὰ τὰ ἡμερολόγια!...

— Τί τὰ σοῦ κάνουν οἱ ἀνθρώποι... θέλουν τὰ φᾶνε...

— Μὰ τότε ὅλα αὐτὰ εἶνε ἡμερο... ἀόριστα καὶ ἀραβάρια!...

Ἡ πολιτικὴ τῆς ἡμέρας.

— Ὡς ἐπέρτη ἡ κυβέρνησις, κύρ Παναγι, αἱ;

— Ἐτσι ἔχουν νὰ πῶνε δηλαδὴς.

— Μὰ τί πράγμα εἶν' αὐτὸ το ἄχρον ὑπουργεῖον ποῦ θάβῃ;

— Ἀ, ρεῦ ὑπουργεῖον εἶναι ἐκεῖνο ποῦ ὄν ἔχει μέσα του κύνια ὑπουργοῦ μοντζουρωμένο!

— Ὡς πᾶν νὰ πῶ; ὅς μιννομε χωρὶς ὑπουργεῖο!...

*

— Μισθός, αἱ;

— Ὅχι, λαχέιο.

*

Ὁ βαπτισθὴς Ἀραψὸς ἐφυγεν ἐξ Ἀθηνῶν ἀποκομίζων τὸ χρώμα του ἀναλ-λοῖωτον, τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἀναδόχου του καὶ 1500 ἐπισκεπτῆρια φοιτητῶν.

Ὁ τελευταῖος οὗτος θησαυρὸς εἶπε ἰκα-ρὸς τὰ ἐμβόλη τὸν κάτοχον ὅχι εἰς σκέ-ψεις, ἀλλὰ εἰς... ἐπισκέψεις.

*

— Ξέρεις; εἰς τὰ Χαντεῖα ἰδρύνθη νέον ξεροδοχεῖον, ἐπὶ τὸ ὄρομα Ξεροδο-χεῖον τῆς Αὐστρίας.

— Καὶ τί βλάπτει μετὰ τοῦτο;

— Μὰ βρε ῥε ὅν ἐπάρχει σ' αὐτό!

*

Ἡ γὰρ τοῦ τελευταίου ψέχους.

— Ἐχὼ ἔνα συνάχι φοβερό!... Τρέ-χουν τὰ μάτια μου, ἡ μὴτη μου, τὸ στό-μα μου...

— Μὰ τότε αὐτὸ εἶνε ἡ Τριπλὴ Συραχία!

*

Στὸν νέον κώδωνα τῆς Βουλῆς Προτοῦ τὰ ῥηθῶν τοῦ κράτους εἰς πατέρες ἡρώες ἐστὶν σ' ἐταῦτες τὰς ἡμέρας καὶ σ' ἔχουνε στὸν πάγκο σου βαλμένο γιὰ τ' ἀντικαταστήσεως τὴν κλεμμένο.

Πρὸς τὸ παρὸν ξελιδωτός θὰ μένης καὶ ἀκόμα δὲ μποροῦν τὰ σ' ἐκτιμήσου ἀλλ' ὅμως τὴ Βουλὴ μὴν περιμένῃ γιὰ πολὺ καιρὸς... θὰ σὲ χτυπήσου!

ΑΒΔΕΡΙΤΗΣ

Προνακρουσμάτῃ ἐκλογῆς... τοῦ ἑκα-τον ὁγδοῦ δημοτικοῦ συμβούλου!

*

Ἡ μισθοδοσία τοῦ κήρου.

— Πρέπει, φέλε μιν, ἐξάπαρτος τὰ μισθοδοτῆται ὁ κλήρος, διὰ τὰ ἐπάρχει ἠθική, διὰ τὰ λητον, γοῦν οἱ νόμοι...

— Μὰ ἀφοῦ θὰ λειτονεργοῦν οἱ νόμοι, τότε δὲν εἶνε δίκαιον τὰ πληρώ-ρωται οἱ ἱερεῖς!

*

Ἄλλη γνῶμη.

— Ἐγὼ φρονῶ ὅτι διὰ τὰ ἐπάρχει κλήρος, πρέπει τὰ ἔχῃ...